

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE PRIVIND STATUTUL MEDICULUI DE MEDICINA MUNCII ȘI ORGANIZAREA SERVICIILOR DE MEDICINA MUNCII

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Capitolul I – Statutul medicului de medicina muncii

Secțiunea 1 – Dispoziții generale

Art.1. – Funcția de medic de medicina muncii este exercitată numai de medicul care deține specialitatea de medicina muncii, cu drept de liberă practică.

Art.2. – Medicul specialist de medicina muncii este format prin rezidențiat, prin parcurgerea unui program complet în pregătirea de specialitate, aprobat de Ministerul Sănătății și Familiei și Colegiul Medicilor din România și confirmat prin promovarea examenului de specialitate.

Secțiunea a 2-a – Ocuparea postului și angajarea medicului de medicina muncii

Art.3. – Medicul de medicina muncii poate ocupa un post adecvat pregătirii sale în servicii de medicina muncii din întreprinderi organizate ca unități publice sau private, servicii de medicina muncii din centre medicale publice sau private, institute de medicina muncii, secții clinice sau compartimente de medicina muncii și boli profesionale, cabinete medicale de

medicina muncii, compartimente de medicina muncii din direcțiile de sănătate publică, inspecția muncii și inspectoratele teritoriale de muncă, în Fondul Național de Asigurare pentru Accidente de Muncă și Boli Profesionale , în învățământ și cercetare.

Art.4. – Ocuparea oricărui post în rețeaua de medicina muncii se face prin concurs conform reglementărilor emise de Ministerul Sănătății și Familiei .

Art.5. – În acord cu practica internațională, angajarea medicului de medicina muncii se face pe baza unui contract încheiat între medic și angajator , în care se vor prevedea și condițiile de reziliere ale acestuia. Direcția de sănătate publică , ca autoritate a statului în domeniu certifică la încheierea contractului că prevederile acestuia respectă și asigură condițiile practicii în medicina muncii în conformitate cu legislația României.

Secțiunea a 3-a – Funcții specifice medicului de medicina muncii

Art.6. - Medicul specialist de medicina muncii își desfășoară activitatea în profil de medicina muncii și este principalul consilier al angajatorului și al reprezentanților angajaților în probleme de promovare a sănătății în relație cu munca, îmbunătățirea mediului de muncă din punct de vedere al sănătății în muncă.

Art.7. - Medicul de medicina muncii identifică factorii de risc și participă la acțiunile de evaluare a acestora prin următoarele acțiuni principale:

- a) inițiază evaluările la locul de muncă și avizează metodele de control;
- b) recomandă investigațiile adecvate necesare pentru a stabili diagnosticul bolilor profesionale și/sau a celor legate de profesiune;

c) stabilește diagnosticul bolilor profesionale și a celor legate de profesiune;

d) recunoaște necesitatea evaluării de către specialiști a mediului de muncă, apelează la membrii unei echipe multidisciplinare (toxicologi, igienisti, ergonomiști, psihologi) organizând activitatea acestora.

Art.8. - Medicul de medicina muncii supraveghează sănătatea angajaților pe baza prevederilor legale și a gradului de risc profesional asupra sănătății angajaților respectând principiile de etică , astfel :

a) participă la selecția, orientarea și reorientarea profesională a tinerilor ;

b) efectuează examinări medicale la încadrarea în muncă, de adaptare, periodice, la reluarea muncii și la încetarea activității profesionale în respectivul loc de muncă ;

c) coordonează monitorizarea biologică a expunerii profesionale și a efectelor biologice consecutive expunerii, după o prealabilă selecție a celor mai adecvate teste, pe baza parametrilor de sensibilitate, specificitate și a valorii lor predictive;

d) ține evidența și supraveghează bolile profesionale, bolile legate de profesiune și supraveghează bolile cronice în relație cu munca;

e) declară cazurile de boli profesionale conform metodologiei aprobate de Ministerul Sănătății și Familiei ;

f) înregistrează bolile legate de profesiune conform metodologiei elaborate de Ministerul Sănătății și Familiei ;

g) comunică direcției de sănătate publică morbiditatea cu incapacitate temporară de muncă , precum și alte date statistice solicitate de aceasta;

h) stabilește aptitudinea în muncă cu ocazia oricărei examinări medicale.

Art.9. - Medicul de medicina muncii se preocupă de managementul factorilor mediului de muncă și al practicii muncii care ar putea afecta sănătatea angajaților. În acest scop medicul de medicina muncii :

- a) participă la evaluarea riscurilor privind bolile profesionale și bolile legate de profesiune ;
- b) vizitează locurile de muncă pe care le are în supraveghere;
- c) organizează supravegherea stării de sănătate a angajaților concordant cu particularitățile expunerii la factori de risc ocupaționali.

Art.10. - Medicul de medicina muncii consiliază în probleme de sănătate în muncă, igienă industrială și ergonomie, iar în acest scop :

- a) participă la evaluarea măsurilor întreprinse de angajator în vederea eliminării sau reducerii expunerilor sub raportul posibilului impact cu starea de sănătate;
- b) participă alături de alți experți la selecționarea echipamentului de protecție individuală;
- c) consiliază asupra design-ului ergonomic al locului de muncă și a uneltelor / instrumentelor.

Art.11. - Medicul de medicina muncii organizează primul ajutor și tratamentul de urgență și instruește angajații cu privire la aplicarea metodelor accesibile lor de prim ajutor și a procedurilor de urgență.

Art.12. - Medicul de medicina muncii face recomandări privind organizarea muncii, amenajarea ergonomică a locului de muncă și utilizarea în condiții de securitate a substanțelor folosite în procesul muncii; în acest scop , medicul de medicina muncii :

- a) face recomandări cu privire la introducerea de noi sisteme și tehnici de muncă adecvate principiilor de securitate și ergonomie;

b) militează pentru includerea factorului uman în procesele de design ale locurilor de muncă , uneltelor, instrumentelor.

Art.13. – În cadrul comitetului de sănătate și securitate în muncă medicul de medicina muncii participă la definirea programelor de sănătate la locul de muncă prin următoarele acțiuni :

- a) consiliază reprezentanții angajatorului și ai angajaților asupra programelor de sănătate și securitate în muncă;
- b) recomandă consultarea sistematică cu reprezentanții angajaților în probleme de medicină și sociologie a muncii;
- c) consiliază asupra modului de alegere și definire a scopurilor programelor de sănătate, securitate și de mediu care se vor realiza de către angajator ;
- d) coordonează discuțiile privind sănătatea în muncă astfel încât să conducă la un acord de opinii între angajtor și reprezentanții angajaților;
- e) consiliază asupra mijloacelor de monitorizare și de evaluare a programelor de sănătate adoptate la locul de muncă .

Art.14. - Medicul de medicina muncii evaluează aptitudinea pentru muncă în relație cu starea de sănătate și promovează adaptarea muncii la posibilitățile angajaților asigurând :

- a) evaluarea aptitudinii pentru muncă;
- b) evaluarea handicapului în relație cu munca;
- c) managementul clinic în procesul de recuperare a capacității de muncă;
- d) aplicarea principiilor ergonomiei în procesul de reabilitare;
- e) colaborarea cu specialistul în psihologia muncii în vederea reabilitării angajaților cu probleme de sănătate mentală datorate unor factori aferenți procesului muncii și relațiilor interumane de la locul de muncă;

f) măsurile adecvate privind sănătatea și securitatea în muncă a angajaților cu probleme speciale legate de utilizarea de droguri și consumul de alcool;

g) consilierea în probleme de reabilitare și reangajare;

h) consilierea cu privire la menținerea în muncă a angajaților vârstnici și a celor cu disabilități;

i) promovarea capacității de muncă, a sănătății, îndemânării și antrenamentului în relație cu cerințele muncii.

Art.15. - Medicul de medicina muncii consiliază angajatorul asupra unei bune adaptări a muncii la posibilitățile angajatului în circumstanțele speciale ale unor grupuri vulnerabile: femei gravide, mame în perioada de alăptare, adolescenți, vârstnici și persoane cu handicap.

Art.16. - Medicul de medicina muncii colaborează la furnizarea de informații și programe de educație în domeniul sănătății în muncă, securității muncii și ergonomiei adresate angajatorului și angajaților, astfel :

a) întocmește rapoarte cât mai precise și mai complete către autoritățile competente, conform legii;

b) participă la realizarea unor baze de date , inclusiv baze de date computerizate, în vederea documentării și a diseminării cunoștințelor în domeniul sănătății și securității în muncă;

c) participă ca membru de drept în comitetul de sănătate și securitate în muncă;

d) participă la analiza accidentelor de muncă și a bolilor profesionale;

e) colaborează cu alți specialiști pentru a organiza și a furniza o instruire corespunzătoare angajaților.

Art.17. - Medicul de medicina muncii contribuie la cunoașterea științifică în domeniul sănătății în muncă respectând principiile etice aplicate în cercetarea medicală prin :

- a) coordonarea activității de investigare științifică în domeniul medicinei muncii;
- b) culegerea informațiilor din literatura medicală ;
- c) interpretarea științifică a datelor proprii în contextul celor din literatura medicală ;
- d) investigarea aptitudinii de muncă, a factorilor sanogeni și a îmbolnăvirilor angajaților;
- e) analiza datelor cu privire la absenteismul din cauză de boală și accidente de muncă;
- f) comunicarea către angajatori a concluziilor cu privire la starea de sănătate a angajaților .

Art.18. - Medicul de medicina muncii consiliază în procesul de implementare a legislației în domeniul sănătății și securității în muncă, astfel :

- a) aplică legislația în domeniul sănătății și securității în muncă și principiile de etică la cazuri individuale;
- b) consiliază angajatorul asupra implementării legislației în domeniul sănătății și securității în muncă, precum și al mediului ;
- c) consiliază angajații și reprezentanții acestora asupra obligațiilor legale ce le revin prin adoptarea unor norme legislative;
- d) evaluează compliance-ul angajaților la modificările legislative .

Art.19. - Medicul de medicina muncii recunoaște și consiliază cu privire la expunerea la factori de risc ambientali rezultați din operațiuni și procese industriale prin următoarele acțiuni :

- a) face diagnosticul diferențial al bolilor în relație cu munca și cu mediul ambiant;
- b) identifică, evaluează și consiliază angajatorul asupra prevenirii factorilor de risc ambientali rezultați din operațiuni și procese desfășurate la locul de muncă ;
- c) colaborează cu alți specialiști din domeniul sănătății comunitare și a mediului ambiant .

Art.20. - Medicul de medicina muncii asigură managementul serviciilor de medicina muncii astfel :

- a) evaluează prioritățile de acțiune în domeniul sănătății în muncă;
- b) definește rolul și atribuțiile angajatorului în furnizarea unor servicii de sănătate în muncă;
- c) evaluează calitatea serviciilor promovând auditul cu privire la îngrijirile de sănătate în muncă;
- d) participă la negocierea bugetului pentru structurile serviciilor de medicina muncii și se preocupă de managementul acestuia;
- e) formează echipa complexă de sănătate în muncă;
- f) păstrează datele medicale ale serviciului sub strictă confidențialitate;
- g) concepe un program de instruire pentru personalul angajat în serviciile de medicina muncii și de sănătate și securitate în muncă .

Art.21. – Activitatea medicului de medicina muncii în cadrul unui serviciu de de medicină a muncii include următoarele aspecte:

- a) conducerea echipei;
- b) recomandări asupra implicării altor specialiști în evaluarea riscurilor;

c) coordonarea supravegherii stării de sănătate și a monitorizării biologice în relație cu mediul de muncă și alți factori de risc evaluați;

d) promovarea activității științifice multidisciplinare pe baza datelor colectate cu privire la expunerea la factori de risc profesionali .

Art.22. - Medicul de medicina muncii coordonează și îndrumă metodologic și informațional medicul cu competență în medicină de întreprindere.

Secțiunea a 4-a – Drepturile medicului de medicina muncii

Art.23. - Medicul de medicina muncii are dreptul la toate facilitățile pe care angajatorul le pune la dispoziția angajaților.

Art.24. - Medicul de medicina muncii are dreptul să beneficieze de toate posibilitățile care îi asigură accesul la perfecționarea profesională prin sistemul de educație medicală continuă și învățământ postuniversitar .

Art.25. – Retribuția medicului de medicina muncii este stabilită prin acordul dintre acesta și angajator, având o scală de retribuire minimală ținând cont de vechime și gradul profesional.

Art.26. - Medicul de medicina muncii are dreptul la concediu anual plătit, concedii de boală, concedii de maternitate, pensie și alte drepturi de asistență socială, prevăzută de legislația în domeniu.

Art.27. - Medicul de medicina muncii are acces în toate secțiile, la toate procesele tehnologice precum și la datele privitoare la compoziția unor materii și materiale utilizate în procesul muncii, sub rezerva confidențialității acestor date.

Art.28. - Medicul de medicina muncii, cotizând la Colegiul Medicilor din România și la Societatea Română de Medicina Muncii se bucură de protecția și facilitățile pe care acestea le pun la dispoziție membrilor lor.

Art.29. - Medicul de medicina muncii colaborează cu specialiștii de medicina muncii din alte unități în probleme metodologice, tehnice și de investigație științifică.

Art.30. - Medicul de medicina muncii care ocupă funcții în instituții care nu furnizează servicii medicale are atribuții specifice domeniului de activitate stabilite conform legii.

Secțiunea a 5-a – Relațiile medicului de medicina muncii cu angajatorul

Art.31. - În acord cu prevederile convențiilor și recomandările Organizației Internaționale a Muncii, medicul de medicina muncii își va desfășura activitatea fără vreo ingerință în ceea ce privește aplicarea cunoștințelor sale și nu i se poate cere să verifice veridicitatea absenteismului angajaților pe motive de îmbolnăvire.

Art.32. - Medicul de medicina muncii este subordonat angajatorului pe linie administrativă, iar activitatea sa este marcată de percepțiile de etică și deontologie medicală. Medicul de medicina muncii apără interesele unității, ale angajaților și nu i se poate cere să folosească concluziile medicale în scopuri care prejudiciază angajatul.

Art.33. - Medicul de medicina muncii colaborează cu angajatorul, reprezentanții angajaților și comitetul de sănătate și securitate în muncă, al cărui

membru de drept este, în toate cazurile în care starea de sănătate a angajatului impune schimbarea locului de muncă , a felului muncii ori adoptarea unor alte soluții.

Secțiunea a 6-a – Principii de etică și deontologie în practica medicinei muncii

Art.34. – Prin întreaga sa activitate, medicul de medicina muncii servește sănătății, securității și bunăstării sociale a angajaților la nivel individual și colectiv și să contribuie la sănătatea mediului și a comunității.

Art.35. – Practica sănătății în muncă se desfășoară în conformitate cu cele mai înalte standarde profesionale, respectând demnitatea umană și promovând cele mai înalte principii etice în cadrul politicilor și programelor de sănătate în muncă.

Art.36. – În exercitarea profesiei sale medicul de medicina muncii este total independent profesional, dovedind integritate și imparțialitate. Medicul de medicina muncii adoptă o relație bazată pe încredere, confidențialitate și echitate cu persoanele cărora le furnizează servicii medicale de sănătate și securitate în muncă.

Art.37. – Medicul de medicina muncii respectă secretul medical promovat prin codul deontologic profesional . Rezultatele examinărilor medicale efectuate angajaților se comunică angajatorilor numai în termeni de “apt pentru muncă” sau “inapt pentru muncă”, exceptându-se cazurile prevăzute de lege: declararea bolilor profesionale, a accidentelor de muncă și a bolilor infecțioase și parazitare .

Art.38. – Orice document medical în care sunt cuprinse date clinice, rezultate al unor investigații sau/și concluzii diagnostice, inclusiv certificatul medical de incapacitate temporară de muncă se va înmâna numai angajatului în cauză.

Art.39. – Fișierul medical va fi accesibil numai medicului de medicina muncii și celor ce reprezintă autoritatea medicală. Medicul de familie poate obține unele date considerate ca necesare de către medicul de medicina muncii în domeniul îngrijirilor primare de sănătate.

Art.40. – În situația în care starea de sănătate a unui angajat și felul muncii pe care o prestează pot să pună în pericol siguranța celorlalți participanți în procesul muncii, angajatul și angajatorul sunt informați asupra situației. În cazul unei situații particulare de risc, conducerea administrativă a întreprinderii și autoritățile competente sunt informate asupra măsurilor necesare pentru protejarea celorlalți angajați.

Art.41. – Rezultatele examinărilor medicale vor fi explicate clar angajaților. Aceștia trebuie să fie informați asupra eventualelor schimbări în starea de sănătate și aptitudinea de muncă survenite pe parcursul procesului muncii.

Art.42. - Medicul de medicina muncii este obligat să păstreze secretele industriale și comerciale ale unității. În eventualitatea că dezvăluirea acestora este absolut necesară, aceasta se va face numai cu acordul prealabil al autorităților competente și în conformitate cu reglementările legale în vigoare.

Art.43. – Erorile profesionale reproșate medicului de medicina muncii sunt supuse analizei Colegiului Medicilor din România – Comisia de Medicina

Muncii. Săvârșirea unor abateri de către medicul de medicina muncii atrage după caz răspunderea disciplinară, contravențională sau penală, conform legislației în vigoare.

Art.44. – Medicul de medicina muncii contractează o asigurare de răspundere civilă pentru malpraxis potrivit legii .

Capitolul II – Organizarea serviciilor de medicina muncii

Art.45. – (1) În centrele universitare activitatea de medicina muncii este coordonată și îndrumată de către institutele de medicina muncii , instituții sanitare publice cu personalitate juridică în subordinea Ministerului Sănătății și Familiei .

(2) Institutele de medicina muncii se înființează prin reorganizarea actualelor secții clinice de medicina muncii și boli profesionale și a laboratoarelor de medicina muncii din institutele de sănătate publică din centrele universitare .

(3) Centrele universitare în care se organizează institute de medicina muncii sunt : București , Cluj , Timișoara , Iași.

Art.46. – Institutele de medicina muncii au următoarele atribuții principale:

- a) îndrumare tehnică, control și monitorizare a activității de medicina muncii;
- b) asistență medicală preventivă și curativă de profil;
- c) cercetare științifică și evaluare a riscurilor profesionale;
- d) învățământ universitar și postuniversitar.

Art.47. – Structura organizatorică și modul de funcționare a institutelor de medicina muncii se stabilesc prin ordin al ministrului sănătății și familiei .

Art.48. – (1) În orașele reședință de județ se organizează spitale de boli profesionale sau secții și compartimente de medicina muncii și boli profesionale în funcție de datele de morbiditate și mortalitate prin boli profesionale și ale expunerii la factorii de risc profesionali, la propunerea direcțiilor de sănătate publică și cu aprobarea Ministerului Sănătății și Familiei .

(2) Unitățile sanitare prevăzute la alin.(1) sunt în subordinea direcțiilor de sănătate publică , respectiv ale spitalelor teritoriale, după caz.

Art.49. –Servicii de sănătate în muncă sunt furnizate și de cabinetele medicale de medicina muncii organizate conform legii și de cabinetele de medicina muncii din întreprindere înființate de către angajator și organizate conform legii .

Art.50. – Modul de organizare , funcționare și încadrare cu personal a serviciilor de medicina muncii sunt stabilite prin norme elaborate de Ministerul Sănătății și Familiei .

Capitolul III – Dispoziții finale și tranzitorii

Art.51. – Angajatorii pot încheia contracte de furnizare de servicii de sănătate în muncă și cu medici de medicină generală/de familie cu competență în medicina de întreprindere.

Art.52. – Modul de obținere al competenței în medicina muncii și atribuțiile medicului de medicină generală/medic de familie cu competență în

medicina muncii sunt stabilite prin ordin al Ministerului Sănătății și Familiei cu consultarea Societății Române de Medicina Muncii.

Art.53. – În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Ministerul Sănătății și Familiei și Ministerul Muncii și Solidarității Sociale, după caz, vor elabora norme metodologice de aplicare.

Art.54. – (1) În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Ministerul Sănătății și Familiei va reorganiza unitățile sanitare care furnizează servicii de medicina muncii conform prezentei legi.

(2) Ministerele cu rețea sanitară proprie își organizează servicii de medicina muncii specifice domeniului lor de activitate.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința2003, cu respectarea prevederilor articolului 74, alin.(2) din Constituția României.

**PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

Valer Dorneanu

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința2003, cu respectarea prevederilor articolului 74, alin.(2) din Constituția României.

**PREȘEDINTELE
SENATULUI**

Nicolae Văcăroiu